

se nic takového nevyskytlo. Je ovšem pravda, že tuzemské zákonodárství neuznalo a neuznává obecně nějaký nárok na dohodnocení. Na druhé straně však nijak nevylučuje, aby k dohodnocovací úpravě došlo dohodou zúčastněných stran. Taková dohoda není ani zakázaná, ani za všech okolností v rozporu s dobrými mravy s hlediska § 879 obč. zák. Jaké byly pohnutky žalovaného, že se odhodlal k takovému uspořádání dlužního poměru, není rozhodující. I kdyby snad byl tak učinil v mylném předpokladu, že je k takovému placení také právně zavázán, nevedlo by to k neplatnosti smlouvy, když se ani netvrdí, že by byl k takovému omylu žalobce zavedl podnět. Že se žalovaný nemůže s úspěchem odvolávat na to, že snad jednal pod nátlakem a z obavy pro hrozící mu výpověď, vyvrátil již odvolací soud, k jehož důvodům lze tu poukázati stejně jako i co do omylu, který odvolací soud podle okolností souzeného případu vylučuje. Právní vývody o tom, že po právní stránce je nárok na úroky samostatný a že podle měny, v níž se platí úroky, nelze ještě usuzovati na měnu, v které je platiti jistinu, a všechny další důsledky, jež tu žalovaný dovozuje, jsou pro souzený případ se zřetelem na zjištěné konkrétní okolnosti bezvýznamné, protože nehledí na jádro věci, jímž je a zůstává skutečnost, že žalovaný, jak bylo řečeno, jako svůj dluh po mnoho let platil úroky v takové výši, jež odpovídá stanovisku žalobcovu, a která výše není v žádném poměru k tomu, co by měl platiti žalovaný podle stanoviska, které zastával v souzeném sporu.

Čís. 16463.

I. Právní moc rozsudku, který byl vydán ve sporu o placení výživného a v jehož důvodech bylo vysloveno, že manželka opustila společnou domácnost z viny žalovaného manžela, nebrání soudu, aby ve sporu o rozvod manželství od stolu a lože samostatně hodnotil a posuzoval skutečnosti tvořící rozvodové důvody a vinu na nich.

II. Pojmy »napořádný život« a »zhýralý život«.

Nepořádným životem ve smyslu § 109 obč. zák. je takové chování, které se buď v hospodářském, nebo mravním směru odchyľuje od obvyklého způsobu řádného života.

Zhýralým životem ve smyslu § 13, písm. f), rozl. zák. jest chování, jež se příkře příčí podle všeobecných názorů stanovisku cti.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1937, Rv I 1983/37.)

K II. srv. rozh. č. 5409, 6458 Sb. n. s.

Ve sporu Ck I 22/34, jímž se nynější žalovaná manželka domáhala na nynějším žalobci placení výživného, byl tehdy žalovaný manžel uznán rozsudkem ze dne 10. dubna 1935 povinným platiti své manželce (nyní žalované) výživné 180 Kč měsíčně. V důvodech uvedeného roz-

sudku dospěl procesní soud k přesvědčení, že nynější žalovaná s nynějším žalobcem nemohla sdílet společnou domácnost z viny žalovaného. Poté dne 23. února 1935 podal žalobce (tehdy žalovaný) žalobu o rozvod manželství od stolu a lože z viny žalované (tehdy žalobkyně). Soud první stolice rozvedl manželství sporných stran z viny obou stran. Odvolací soud zamítl žalobu.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, aby o odvolání znovu rozhodl.

D ů v o d y :

Odvolací soud zamítl žalobu o rozvod manželství sporných stran v podstatě z toho důvodu, že v předchozím sporu Ck I 22/34, v němž se nynější žalovaná na nynějším žalobci domáhala placení výživného, byla již pravoplatně rozhodnuta otázka hlubokého rozvratu manželství sporných stran, o kterýžto důvod se jediné opírá též žaloba o rozvod od stolu a lože a viny na něm. Mínil, že nenapadeným rozsudkem odvolacího soudu ze dne 11. ledna 1935, Co 456/35, jehož správnost nemůže již býti podle § 411 c. ř. s. přezkoumávána, bylo jednou pro vždy vysloveno, že k zrušení manželského společenství sporných stran došlo toliko zaviněním žalovaného (nynějšího žalobce), a že nynější žalovaná na zrušení manželského společenství neměla žádné viny, čili jinými slovy, že hluboký rozvrat manželství zavinil žalobce výhradně sám. Odvolací soud míní dále, že procesní soud nepochybil, když skutečnosti, které se sběhly za manželského společenství sporných stran, znovu rozbíral a řešil a dospěl při tom dokonce k závěrům docela jiným, ježto to, co se stalo mezi spornými stranami až do okamžiku jejich rozchodu, jest výše uvedeným rozsudkem vydaným ve sporu o výživné definitivně vyřízeno. Příčí se prý právnímu citu a vůbec zásadám práva, aby o téže otázce bylo — mimo případ obnovy řízení — rozhodováno dvakrát. Odkazuje při tom na rozh. č. 4686 Sb. n. s. Leč tento názor odvolacího soudu je mylný, a odkaz na dotčené rozhodnutí nejvyššího soudu se na souzenou věc nehodí. Odvolací soud si neuvědomil, že pro užití zásady vyslovené v § 411 c. ř. s. o právní moci rozsudku schází tu totožnost nároku v obou řečených sporech. Neboť nárok žalované na placení výživného manželem se týkal důvodnosti manželčina oprávnění na poskytování výživného manželem v penězích — které za trvání manželského svazku může zpravidla požadovati toliko in natura, — v penězích pak jen tehdy, je-li opuštění společné domácnosti odůvodněno. Šlo tedy ve sporu o výživné o posouzení důvodnosti opuštění společné domácnosti, — kdežto ve sporu o rozvod jde o posouzení důvodnosti uplatněných rozvodových důvodů. Proto není prvý nárok totožný s nárokem druhým. Právem proto prvý soud prováděl a hodnotil v rozvodovém sporu důkazy stranami nabídnuté k prokázání a k vyvrácení sporného nároku na vyslovení rozvodu manželství. Odvolací soud naopak pochybil sám, když pro svůj shora uvedený mylný názor nevyřídil odvolání žalované v dalších směrech, pominuv též zcela vývody, které žalobce uplatňoval v odvolacím sdělení

v příčině žalobního nároku. Dovolací řízení je tudíž kusé a bylo proto dovolání žalobcovu vyhověti a vrátiti věc odvolacímu soudu, aby o odvolání znova rozhodl (§ 510 c. ř. s.). Po právní stránce se ještě dodává, že je přisvědčiti dovolateli, pokud vytýká odvolacímu soudu nesprávnost jeho názoru, že se pojmy »nepořádný život« ve smyslu § 109 obč. zák. a »zhýralý život« podle § 13, písm. f), rozl. zák. úplně kryjí, neboť »nepořádný život« nemusí dosahovati stupně, jak jej má na mysli řečné ustanovení rozlukového zákona, aby proň bylo zrušení manželského svazku nezbytně nutné. Pojem »zhýralého života«, jak byl vyložen v rozh. č. 4509 a 6458 Sb. n. s. ztělesňuje v sobě jednání, jež se podle všeobecných názorů příkře příčí stanovisku cti, tudíž jednání nečestné a znamená tedy daleko hrubší vybočení z mezí hospodárnosti nebo dobrých mravů, než jak požaduje § 109 obč. zák. s hlediska pojmu »nepořádného« života pro vyslovení pouhého rozvodu manželství, maje tu na mysli takové chování, které se buď v hospodářském, nebo mravním směru odchyľuje od obvyklého způsobu řádného života.

Čís. 16464.

Předčasnost žalobního nároku spoluvlastníků na vydání poměrné části výtěžku proti společnému správci věci před složením účtu, o něž se zároveň žaluje toutéž žalobou. Nelze z c e l a v š e o b e c n ě připustiti, aby bylo možno teprve po plnění uloženém částečným rozsudkem pokračovati v jednání a rozhodnouti o dalších žalobních nárocích, zejména tehda, kdyby bylo lze další žalobní nároky přesně udati t e p r v e na základě plnění podle částečného rozsudku. Obdoby výjimečného předpisu čl. XLII, odst. 3, uvoz. zák. k c. ř. s. nelze užití na jiné případy.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1937, Rv II 440/36.)

Žalující spoluvlastníci domu č. p. 1 v K. se na žalovaném spoluvlastníku domáhají žalobou, aby bylo uznáno právem jednak, že jest žalovaný povinen složit do 14 dnů účet o správě uvedeného domu od 1. července 1928, jednak zaplatiti žalobcům úhrnem 142.380 Kč s příslušenstvím. Nižší soudy uznaly podle žaloby co do složení účtu, v příčině zaplacení požadovaných částek zamítly žalobu, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Nesprávné právní posouzení věci spatřuje odvolání v tom, že prvý soud učinil nárok na placení závislým na tom, aby byl předložen účet o správě domu, ačkoli prý složení účtu není předurčující pro nárok na placení, jak plyne z toho, že žalobci trvali na svém nároku přes vzájemné nároky namítané žalovaným k započtení. Soud odvolací nesdílí názor odvolatelů. Účtem o správě má býti zjištěno a vykázáno, co přísluší tomu, jehož majetek druhý spravuje, a co přísluší zase správci ze správy majetku. Nárok na složení účtu jest tudíž prostředkem k uznání a zjištění vzájemných majetkoprávních nároků a závazků. Žalobci sami učinili podmínkou svého nároku na placení ze společenského poměru dřívější vyúčtování příjmů a výloh s tímto